

Arrest

nr. 324 830 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2018 dient verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 23 februari 2019 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 6 april 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zoon van Nederlandse nationaliteit. Op 4 oktober 2019 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 18 november 2020 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zoon. Op 10 mei 2021 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nr. 260 493 van 9 september 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 16 september 2022 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zoon. Op 15 maart 2023 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 9 november 2022 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 9 oktober 2023 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest met nr. 303 126 van 12 maart 2024 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 24 augustus 2023 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zoon. Op 19 februari 2024 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoekster op 20 februari 2024 wordt ter kennis gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.08.2023 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.08.2023 voor de vierde maal gezinshereniging aan met haar zoon B. T. (...) Nederlandse nationaliteit, voor de derde maal in toepassing van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 26.05.2014 te Berkane met visumsticker en uit- en inreisstempel
- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene. afgeleverd op 15.05.2019 te Antwerpen
- persoonslijst dd. 11.10.2017 op naam van de referentiepersoon (vermelding van verschillende adressen)
- uittreksel Basisregistratie Personen dd. 18.08.2020 op naam van de referentiepersoon (verschillende adressen)
- documenten op naam van de referentiepersoon, met vermelding van het adres (...) NE Tilburg: schrijven VSH Fittings (februari 2016); loonfiches Hoppenbrouwers Techniek voor de periode september 2016 en november - december 2016
- documenten op naam van de referentiepersoon. met vermelding van het adres (...) te 5049 KE Tilburg: 'bewijs van aanmelding' gemeente Tilburg dd. 25.04.2019; schrijven belastingdienst dd. 19.06.2019
- documenten met betrekking tot de ingediende verblijfsaanvraag van betrokkene in Nederland. met vermelding van het adres (...) te 5049 NE Tilburg: schrijven IND Nederland aan Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 18.12.2014 en 25.09.2015; schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 02.06.2015 (en bijbehorend verzoekschrift); schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 29.09.2015 en bijbehorende beschikking); schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators aan betrokkene dd. 06.10.2015 en bijbehorend verzoekschrift dd. 25.09.2015); schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 04.11.2015 en bijbehorend verzoekschrift); schrijven De Rechtspraak aan Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 02.06.2016 (bijbehorend

vonnis); schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 24.08.2016; schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 29.09.2016 aan betrokkene; afrekening Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 17.10.2016

- documenten op naam van betrokkene, met vermelding van het adres (...) te 5049 NE Tilburg: facturen TweeSteden Ziekenhuis dd. 11.09.2012 en 14.02.2013; bijbehorende aanmaningen TweeSteden Ziekenhuis dd. 28.03.2013 en 02.05.2013; proces-verbaal politie Eenheid Zeeland-West-Brabant dd. 26.03.2015; afspraakbevestiging TweeSteden Ziekenhuis dd. 07.05.2015; kwitantie Apotheek De Donge dd. 01.06.2015; kwitantie Apotheek Klijsen BV dd. 17.08.2015 en 20.08.2015; verwijzbrieven Beethoven MC dd. 20.10.2015 en 05.11.2015; schrijven 'Psy dd. 19.11.2015 en 23.12.2015; kwitantie Beethoven MC dd. 14.01.2016; geneesmiddeleninformatie dd. 06.04.2016; betalingsherinnering Anders Medical Factoring dd. 29.05.2017
- documenten op naam van betrokkene, met vermelding van het adres (...) te 5049 KE Tilburg: betalingsherinnering Huisartsenposten Midden-Brabant dd. 28.03.2019 (mbt een factuur dd. 05.12.2018); ongedateerd document Huisartsenpraktijk Stokkasselt
- documenten op naam van betrokkene, met vermelding van het adres (...) te 2030 Antwerpen: schrijven SVB dd. 28.10.2019; schrijven UWV dd. 05.12.2019; schrijven Rijksdienst voor Identiteitsgegevens dd. 14.11.2019 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als niet-ingezetene in de Basisregistratie Personen (met bijbehorend afschrift)
- documenten op naam van betrokkene, zonder vermelding van enig adres: ongedateerd document 'patiëntgegevens' ETZ Buitengewoon; kwitantie Benu Apotheek dd. 31.03.2020
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches Hoppenbrouwers Techniek voor de periode september 2016 en november - december 2016; arbeidsovereenkomst van bepaalde duur CoolBlue dd. 16.04.2018; bijbehorende loonfiches voor de maand september - november 2022 en juli 2023; - attest dd. 22.01.2021 en geactualiseerd attest 31.10.2023 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW Antwerpen
- verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 19.11.2020 en geactualiseerde verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 12.10.2023 op naam van de referentiepersoon
- ongedateerd schrijven De Voorzorg op naam van betrokkene; roze kleefzegels mutualiteit
- ongedateerde foto's
- gedateerde foto's dd. 17.07.2015, 22.07.2015, 19.08.2015, 08.09.2015, 29.12.2015, 01.02.2016 en 30.10.2016
- afstandsverklaring dd. 09.09.2020 op naam van betrokkene aangaande de stopzetting procedure gezinshereniging dd. 6.07.2020
- overlijdensakte n° 77 dd. 07.04.2016 op naam van dhr. B. T. (...), de ex-echtgenoot van betrokkene

Deze documenten (afgezien van de in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geactualiseerde stukken) werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 18.11.2020 en 16.09.2022, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 10.05.2021 en 15.03.2023.

Er kan tevens dienstig verwezen worden naar arrest RvV nr. 260.493 dd. 09.09.2021.

Er kan nogmaals gemotiveerd worden dat:

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt effectief dat betrokkene op 03.07.2014 Nederland inreisde op basis van een visum kort verblijf; uit de voorgelegde documenten blijkt dat ze nadien vermoedelijk verbleef op het adres (...) te 5049 NE Tilburg bij haar kinderen (meerderjarige dochter en zoon en initieel minderjarige referentiepersoon). Uit de voorgelegde documenten blijkt niet in welke mate betrokkene officieel ingeschreven werd op dit adres; ze ontving brieven op dit adres tot 29.05.2017. Op 11.09.2018 werd ze officieel ingeschreven in België op het adres van de referentiepersoon.

Uit het voorgelegde uittreksel uit de basisregistratie personen op naam van de referentiepersoon blijkt dat hij officieel op dit adres woonachtig was in de periode 21.12.2009 - 03.03.2016 en 07.07.2016 - 04.10.2016. Nadien was hij elders woonachtig; op 18.10.2017 werd hij officieel (en ononderbroken tot heden) ingeschreven in België. Uit het voorgelegde uittreksel basisregistratie personen dd. 18.08.2020 blijkt dat de referentiepersoon zich in de periode 25.04.2019 - 13.02.2020 liet registreren op het adres (...) te 5049 KE Tilburg; echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat hij zich niet liet afschrijven uit België en in België woonachtig bleef.

Op basis van het geheel van de gekende gegevens blijkt dat er minstens in de periode 03.03.2016 - 07.07.2016 en opnieuw sedert 04.10.2016 een onderbreking was in de samenwoning tussen betrokkene en

de referentiepersoon. Niet alleen werd niet aangetoond dat betrokkene in 2017 samen met de referentiepersoon naar België verhuisde; er was ook geen sprake meer van een samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon in Nederland voor diens vestiging in België op 18.10.2017. Betrokkene vestigde zich officieel in België op 11.09.2010, bijna één jaar later.

Wat betreft de aangehaalde vestiging van de referentiepersoon op het adres (...) te 5049 KE Tilburg dient nogmaals opgemerkt te worden dat hij gedurende de maanden kan hij hier zou verbleven hebben, zijnde 25.04.2019 - 13.02.2020, officieel gedomicilieerd was in België en zijn verblijfsrecht in ons land behield. Ook betrokkene was op het ogenblik dat ze op dit adres zou verbleven hebben (zijnde 05.12.2018, de datum van de originele aanrekening van Huisartsenposten Midden-Brabant) officieel gedomicilieerd in België. Deze aangehaalde vermelding samenwoning kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

De voorgelegde foto's doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Er kan geconcludeerd worden dat:

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2018 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heet deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd in toepassing van artikel 40 bis.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene op heden voor de vierde maal een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van dezelfde referentiepersoon, voor de derde maal op basis van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Er werd reeds meermaals gemotiveerd waarom betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Betrokkene en de referentiepersoon leggen telkenmale, afgezien van enkele geactualiseerde stukken) dezelfde stukken voor. Er kan dan ook vastgesteld worden dat betrokkene de procedure van gezinshereniging misbruikt, en doelbewust aanvraag na aanvraag indient. enkel en alleen met het oog op het bekomen van een attest van immatriculatie en het daaraan verbonden tijdelijk verblijfsrechtelijk voordeel.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“(…)

5. Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de moeder van dhr. B. T. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zij diende een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. (STUKKEN 2 – 14)

Genoemd wetsartikel luidt als volgt:

“(…)”

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen. (STUKKEN 2 – 14)

Verzoekster heeft vooreerst aangetoond dat zij voorafgaand aan de inschrijving in België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Hiertoe legde verzoekster de volgende stukken voor:

- Foto's van verzoekster en de referentiepersoon (STUK 9)

- Bewijzen samenwoning in Nederland (STUKKEN 13 - 14)

Verwerende partij somt de afzonderlijke documenten op die zich in de stukken 13-14 bevinden. Doch elke motivering m.b.t. deze stukken ontbreken hierin... Dit wordt dus aanvaard.

- De foto's tonen dan ook een effectief gezinsleven aan tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Op de foto's zijn er duidelijk familiefoto's te zien waaruit valt af te leiden dat zij samen een huishouden delen, zo is er de foto op de bank en de foto aan de keukentafel.

- Reispaspoort Marokko ((...)) afgeleverd op 26.05.2014 te Berkane en reispaspoort Marokko ((...)) afgeleverd op 15.05.2019 te Antwerpen

Hierover wordt met geen woord gerept door verwerende partij, nochtans dit toont duidelijk aan dat verzoekster ten laste is van haar zoon voor de aankomst in België en waaruit zelfs blijkt dat zij deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Hieromtrent wordt helemaal niets vermeld in de bestreden beslissing. (STUKKEN 13 - 14)

- Documenten op naam van de referentiepersoon, met vermelding van het adres (...) te 5049 NE Tilburg: schrijven VSH Fittings (februari 2016): loonfiches Hoppenbrouwers Techniek voor de periode september 2016 en november – december 2016

Uit deze documenten valt duidelijk af te leiden dat verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleven en dat zij aldus al jaren samenwonen. Hieruit kan dan ook worden afgeleid – in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert – dat mevrouw wel degelijk onvermogen was en ten laste werd genomen van haar referentiepersoon. Aangezien de referentiepersoon de enige was met inkomsten – zie loonfiches.

De referentiepersoon verdiende dan ook genoeg voor 2 personen als er wordt gekeken naar zijn inkomsten. Verzoekster trachtte om uitkeringen te kunnen verkrijgen in Nederland, doch dit werd steeds afgewezen. Hieruit kan dan ook onrechtstreeks worden afgeleid dat verzoekster geen inkomsten had en aldus ten laste was van haar referentiepersoon.

- Documenten op naam van de referentiepersoon, met vermelding van het adres (...) te 5049 KE Tilburg: 'bewijs van aanmelding' gemeente Tilburg dd. 25.04.2019; schrijven belastingdienst dd. 19.06.2019

Uit deze documenten valt wederom duidelijk af te leiden dat verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleven, en dat zij al jaren samenwonen. Hieruit kan dan ook worden afgeleid – in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert – dat mevrouw wel degelijk onvermogen was en ten laste werd genomen van haar referentiepersoon. Aangezien de referentiepersoon de enige was met inkomsten – zie belastingsfiche.

Uit deze stukken blijkt duidelijk dat verzoekster haar adres altijd bij haar zoon, zijnde haar referentiepersoon, had.

- Documenten met betrekking tot de ingediende verblijfsaanvraag van betrokkene in Nederland, met vermelding van het adres (...) t 5049 NE Tilburg: schrijven IND Nederland aan Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 18.12.2014; schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 2.06.2015 en bijhorend verzoekschrift; schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 19.09.2015 en bijhorende beschikking; schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 6.10.2015 en bijhorend verzoekschrift; schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 4.11.2015 bijhorend verzoekschrift; schrijven De Rechtspraak aan Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 2.06.2016 (bijbehorend vonnis); schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 24.08.2016; schrijven Ravelijn Advocaten & Mediators dd. 29.09.2016 op naam van betrokkene (bijbehorende afrekening) Deze facturen en brieven tonen aan dat ze betrekking hebben op verzoekster: het betreffen immers facturen of documenten uitgeschreven op haar naam én gericht aan het gezamenlijk adres van verzoekster en de referentiepersoon in Nederland, waardoor er ook een effectieve samenwoning blijkt.

Daar verzoekster niet officieel ingeschreven was in Nederland, kan zij haar effectieve samenwoning niet op een andere wijze aantonen dan dat zij thans in het kader van huidige aanvraag heeft gedaan.

Vanaf het moment dat verzoekster officieel ingeschreven was in België, was zij steeds gedomicilieerd bij haar zoon. Dat hieruit wel degelijk de effectieve samenwoning wordt aangetoond.

- Documenten op naam van betrokkene, met vermelding van het adres (...) te 5049 NE Tilburg: facturen TweeSteden Ziekenhuis dd. 11.09.2012 en 14.02.2013; bijbehorende aanmaningen TweeSteden Ziekenhuis dd. 28.03.2013 n 02.05.2013; proces-verbaal politie Eenheid Zeeland-West-Brabant dd. 26.03.2015; afspraakbevestiging dd. 7.05.2015; kwitantie Apotheek De Donge dd. 1.06.2015; kwitantie Apotheek Klijsen BV

Deze facturen tonen wel degelijk aan dat ze betrekking hebben op verzoekster: het betreffen immers facturen of documenten uitgeschreven op haar naam én gericht aan het gezamenlijk adres van verzoeker en de referentiepersoon in Nederland, waardoor er ook een effectieve samenwoning uit blijkt. Zo is het adres op de factuur van het TweeSteden ziekenhuis bijvoorbeeld (...) te 5049 NE Tilburg.

Daar verzoekster niet officieel ingeschreven was in Nederland, kan zij haar effectieve samenwoning niet op een andere wijze aantonen dat zij thans in het kader van huidige aanvraag heeft gedaan. Doch het moge duidelijk zijn dat steeds alle facturen en brieven voor verzoekster aankwamen op het adres waar haar zoon was ingeschreven.

Uit al deze stukken blijkt evenwel dat verzoekster, na het verlaten van Marokko, effectief deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Zij woonde erbij en werd door haar zoon financieel onderhouden. Betrokkenen vormen intussen dus reeds jaren één gezin en thans nog steeds.

Verzoekster heeft dan ook een groot aantal overtuigende stukken voorgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de verschillende stukken heeft onderzocht: de facturen, brieven, verzoeken tot uitkeringen werden niet op zorgvuldige wijze onderzocht, de verzoeken tot uitkeringen werden niet vermeld. De stukken worden doch enkel opgesomd zonder enige reden. Verwerende partij heeft de voorgelegde stukken als aparte bewijsstukken bekeken zonder het gehele plaatje te bekijken. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing rekening gehouden heeft met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken, verdergaand dan het louter opsommen ervan. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze gemotiveerd door zich te beperken tot een gestandaardiseerde motivering, waarbij de aparte stukken amper, in feite helemaal niet, worden besproken. (STUKKEN 2 – 14)

6. Verder heeft verzoekster bewezen dat zij in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon. (STUKKEN 3 – 14)

Zij toonde dit in deze zin aan door aan te tonen dat zij al jaren samenwoont – al dan niet officieel – bij haar referentiepersoon. Gelet op de brieven en de facturen die op verzoeksters naam steeds binnenkwamen op het adres van de referentiepersoon en gelet op het feit dat de referentiepersoon de enige was met inkomsten daar verzoekster nooit recht op uitkeringen heeft gehad, kunnen we besluiten dat verzoekster wel degelijk financieel ten laste was van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient inderdaad op een actieve wijze te worden aangetoond, hetgeen in casu het geval is. Verzoekster toont niet alleen aan dat ze onder één dak woonde met haar referentiepersoon, doch zij toont aan dat zij uitkeringen aanvraagde en deze niet kreeg en dat de referentiepersoon de enige was met inkomsten. Deze elementen samen tonen wel degelijk aan dat zij de facto ten laste was.

Dat uit de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon.

Verzoekster wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

“(…)”

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“(…)”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van de hierboven besproken stukken. Gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvermogen was, was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien.

Verwerende partij dient evenwel louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, zoals hieronder verder zal blijken.

7. Verzoekster heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat zij, voorafgaand aan het vertrek uit Marokko én nadien, onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogenheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de hierboven opgesomde stukken) is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 15). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekster herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning in het verleden, en verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkele vorm van inkomsten beschikt én dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in Marokko en hierbij ten laste is van de referentiepersoon, alsook dat zij voorafgaand aan de inschrijving in België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Verder wenst verzoekster nog de aandacht te vestigen op het feit dat de stukken gewoonweg niet worden besproken, zo stelt uw Raad in het arrest dd. 15.01.2021 nr. 247 585 dat: (STUK 16)

"(...)"

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8. Tot slot toonde verzoekster ook aan dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hier toe werd het volgende voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst referentiepersoon (STUK 8);*
- Loonfiches referentiepersoon (STUK 10);*
- Attesten OCMW waaruit blijkt dat betrokkenen nooit financiële steun genoten (STUK 7).*

Dit aspect wordt bovendien ook bevestigd door het feit dat de referentiepersoon verzoekster reeds jaren ten laste neemt zonder probleem.

Het middel is dan ook gegrond.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het vertrouwensbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet “aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie” nu uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Dit wordt in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

§ 2. *Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

“(…)

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

“(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting van de artikelen 2, d), en 7, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-07, nr. 51 2845/001, 10-14). Bijgevolg kan de Raad, wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’, verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), arresten waarnaar verzoekster ook verwijst in haar verzoekschrift.

Uit de voormelde arresten volgt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid. Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de Unieburger te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof van Justitie beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof van Justitie benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die Unieburger. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond

met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de Unieburger zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het 'ten laste' zijn dus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

Het land van herkomst is aldus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Met de thans bestreden beslissing wordt verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster voert aan dat zij voorafgaand aan de inschrijving in België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Zij haalt aan dat zij daarvoor allerlei stukken voorlegde en somt deze stukken opnieuw op. Zo verwijst zij naar foto's van haar en de referentiepersoon en stelt zij dat er *"duidelijk familiefoto's te zien (zijn) waaruit valt af te leiden dat zij samen een huishouden delen"*. Zij toont evenwel niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat de *"ongedateerde foto's en foto's dd. 17.07.2015, 22.07.2015, 19.08.2015, 08.09.2015, 29.12.2015, 01.02.2016 en 30.10.2016"* geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat *"(n)iet alleen (...) niet (werd) aangetoond dat betrokkene in 2017 samen met de referentiepersoon naar België verhuisde"*, maar dat er *"ook geen sprake meer (was) van een samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon in Nederland voor diens vestiging in België op 18.10.2017"* nu *"(b)etrokkene (...) zich officieel in België (vestigde) op 11.09.2018, bijna één jaar later"*.

Verzoekster hekelt verder dat niet zou zijn gemotiveerd over een aantal stukken die zij heeft bijgebracht en die de samenwoning met de referentiepersoon in Nederland zouden bewijzen. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij (in Nederland) heeft samengewoond met de referentiepersoon, maar dat de gemachtigde (onder meer) om de volgende redenen oordeelt dat de aangehaalde samenwoning niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging:

"Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt effectief dat betrokkene op 03.07.2014 Nederland inreisde op basis van een visum kort verblijf; uit de voorgelegde documenten blijkt dat ze nadien vermoedelijk verbleef op het adres (...) te 5049 NE Tilburg bij haar kinderen (meerderjarige dochter en zoon en initieel minderjarige referentiepersoon). Uit de voorgelegde documenten blijkt niet in welke mate betrokkene officieel ingeschreven werd op dit adres; ze ontving brieven op dit adres tot 29.05.2017. Op 11.09.2018 werd ze officieel ingeschreven in België op het adres van de referentiepersoon."

Uit het voorgelegde uittreksel uit de basisregistratie personen op naam van de referentiepersoon blijkt dat hij officieel op dit adres woonachtig was in de periode 21.12.2009 - 03.03.2016 en 07.07.2016 - 04.10.2016. Nadien was hij elders woonachtig; op 18.10.2017 werd hij officieel (en ononderbroken tot heden) ingeschreven in België. Uit het voorgelegde uittreksel basisregistratie personen dd. 18.08.2020 blijkt dat de referentiepersoon zich in de periode 25.04.2019 - 13.02.2020 liet registreren op het adres (...) te 5049 KE Tilburg; echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat hij zich niet liet afschrijven uit België en in België woonachtig bleef."

Op basis van het geheel van de gekende gegevens blijkt dat er minstens in de periode 03.03.2016 - 07.07.2016 en opnieuw sedert 04.10.2016 een onderbreking was in de samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon. Niet alleen werd niet aangetoond dat betrokkene in 2017 samen met de referentiepersoon naar België verhuisde; er was ook geen sprake meer van een samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon in Nederland voor diens vestiging in België op 18.10.2017. Betrokkene vestigde zich officieel in België op 11.09.2018, bijna één jaar later."

Wat betreft de aangehaalde vestiging van de referentiepersoon op het adres (...) te 5049 KE Tilburg dient nogmaals opgemerkt te worden dat hij gedurende de maanden kan hij hier zou verbleven hebben, zijnde 25.04.2019 - 13.02.2020, officieel gedomicilieerd was in België en zijn verblijfsrecht in ons land behield. Ook betrokkene was op het ogenblik dat ze op dit adres zou verbleven hebben (zijnde 05.12.2018, de datum van de originele aanrekening van Huisartsenposten Midden-Brabant) officieel gedomicilieerd in België. Deze aangehaalde vermelding samenwoning kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde uit de voorgelegde stukken afleidt dat verzoekster zich pas op 11 september 2018 officieel vestigde in België, maar liefst bijna één jaar later dan de referentiepersoon die zich er op 18 oktober 2017 vestigde en dat verzoekster verder niet aantoont dat zij samen met de referentiepersoon naar België verhuisde. Het is duidelijk dat, in het geval deze motieven niet feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk blijken, de gemachtigde daaruit ook op niet kennelijk onredelijke wijze kon afleiden dat verzoekster geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland vlak voor de aanvraag. In die zin maakt dit motief een determinerend motief uit zodat alle overige motieven waaruit de gemachtigde afleidt dat daaruit ook blijkt dat verzoekster geen deel zou uitgemaakt hebben van het gezin van de referentiepersoon in Nederland vlak voor de aanvraag overtuigend zijn.

Verzoekster brengt tegen dit determinerend motief in dat volgens haar uit allerlei stukken die zij heeft voorgelegd wel degelijk zou blijken dat zij voorgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Zij meent dat dit onder meer blijkt uit de voorgelegde reispassen, afgeleverd op 26 mei 2014 te Berkane en op 15 mei 2019 te Antwerpen, doch zij maakt niet concreet aannemelijk op welke wijze dit dan wel zou blijken. Het ene paspoort is immers afgeleverd in 2014 en het andere in 2019, zodat dit niet valt in de periode tussen 18 oktober 2017 en 11 september 2018, waarvan de gemachtigde van oordeel is dat verzoekster nog in Nederland woonde en de referentiepersoon al in België of minstens dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij wel degelijk al in België woonde. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op dit punt nog meer specifiek had moeten motiveren in de bestreden beslissing. Verzoekster betwist verder niet dat *“(w)at betreft de aangehaalde vestiging van de referentiepersoon op het adres (...) te 5049 KE Tilburg (...) nogmaals (dient) opgemerkt te worden dat hij gedurende de maanden kan hij hier zou verbleven hebben, zijnde 25.04.2019 - 13.02.2020, officieel gedomicilieerd was in België en zijn verblijfsrecht in ons land behield”* en dat ook zij *“op het ogenblik dat ze op dit adres zou verbleven hebben (zijnde 05.12.2018, de datum van de originele aanrekening van Huisartsenposten Midden-Brabant) officieel gedomicilieerd (was) in België”*. Verzoekster verwijst verder naar documenten op naam van de referentiepersoon, met vermelding van een adres in Nederland van 25 april 2019 en een schrijven van de belastingdienst van 19 juni 2019, waaruit volgens haar duidelijk af te leiden valt dat zij samen met de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleef en zij dus al jaren samenwonen, maar dit doet geen afbreuk aan voornoemd niet betwist motief. Verzoekster betwist ook nergens *in concreto* het motief van de bestreden beslissing dat *“blijkt dat de referentiepersoon zich in de periode 25.04.2019 - 13.02.2020 liet registreren op het adres (...) te 5049 KE Tilburg”*, maar dat *“uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat hij zich niet liet afschrijven uit België en in België woonachtig bleef”*. Dit motief blijft dan ook eveneens overeind, en verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in die periode deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Alle overige stukken waarnaar verzoekster verwijst dateren van vóór 18 oktober 2017, en doen bijgevolg geen afbreuk aan de voornoemde motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt haar bewering dat zij en de referentiepersoon reeds jaren één gezin vormen en thans nog steeds dan ook niet aannemelijk.

Verzoekster wijst er verder op dat uit de door haar voorgelegde documenten valt af te leiden dat zij wel degelijk onvermogen en ten laste was van de referentiepersoon. Volgens haar kan dit ook niet anders aangezien de referentiepersoon de enige was met inkomsten. Uit het feit dat zij samenwoonde met de referentiepersoon kan volgens haar dan ook worden afgeleid dat zij wel degelijk onvermogen en ten laste was. Dit argument kan evenwel niet gevolgd worden aangezien uit de voorgaande bespreking is gebleken dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de aanvraag deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekster stelt dat zij in Nederland uitkeringen trachtte te krijgen maar dat zij steeds werd afgewezen. Hieruit kan volgens haar onrechtstreeks worden afgeleid dat zij geen inkomsten had en dus ten laste was van de referentiepersoon. Hoe uit het niet krijgen van uitkeringen in Nederland kan worden afgeleid dat zij onvermogen en dus ten laste zou geweest zijn, maakt verzoekster echter helemaal niet aannemelijk. Als zij daarmee zou insinueren dat enkel personen die onvermogen zijn een uitkering aanvragen, volgt de Raad dit argument alvast niet. Het niet krijgen van een uitkering lijkt in dat geval immers eerder op het tegendeel te wijzen. Verzoekster kan de gemachtigde dan ook niet dienstig verwijten niet specifiek gemotiveerd te hebben over de aanvragen tot uitkering van verzoekster.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze besliste dat *“(g)ezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”* en dat *“(h)et gegeven dat betrokkene sedert september 2018 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, (...) geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen”* nu *“louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon”*.

De motieven op grond waarvan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen blijven overeind.

Waar verzoekster nog verwijst naar twee arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. ROSIER

D. DE BRUYN